

Европски студенти свих боја и нација, уписани на нешто што се зове „Летњи универзитет демократије“ у престоници европског парламентаризма Стразбуру, на уводном предавању имали су привилегију да слушају предавање прослављеног борца за демократију и слободно тржиште, иначе вишеструко одликованог члана КПЈ, узгред и председника Републике Хрватске, Стјепана Месића. Да предавање пред европском омладином није пука част која се указује доказаним „старим борцима“, актуелни председник Хрватске доказао је ухвативши се у коштац са темама далеко тежим и сложенијим него што је катастрофални пад поверења Хрвата према ЕУ, крајње неугодни спор са Словенијом, или упитно стање људских права неких грађана Хрватске. Он се, наиме, латио *Срба*, тог вечитог клипа у точку напретка у Југоисточној Европи. Своје изванредно познавање теме Месић је доказао улазећи у саму срж проблема због кога Србија не може да се помакне са места са својим „еуроатлантским интегрирањем“ – а то се, грубо говорећи, своди на накарadne представе које Срби имају о себи самим и својој *територији*. Овај збуњени народ, објашњавао је стари и искусни политичар, живи у илузији да Косово и Република Српска представљају некакве његове „територије“, а они који на њима живе толико су политички изгубљени да чак „не знају која је њихова држава“. Да би српски народ достигао цивилизацијски ниво достојан властитог бољитка, он се мора помирити са чињеницом да његов значајан део своје политичке заступнике (и бољу будућност) не треба да тражи у Београду, већ у Приштини и Сарајеву. Збуњеним студентима, који су очигледно били у илузији да им се обраћа председник *Хрватске*, свој инсајдерски увид у суштину балканског чвора Месић је зачинио пуштајући на сцену сасвим нову политиколошку кованицу – *декосовизација*.

.

Нашем простору је иначе суђено да буде велика ковачница политиколошких појмова. Деведесетих је у БиХ на сцену први пут ступила данас уобичајена „демократизација“, а „балканизација“ је већ одавно постала баук којим прозападни политичари у Централној Африци плаше грађане пред изборе. А шта би била „декосовизација“? На прву лопту, рекло би се да се ради о „успостављању пуне државности младе косовске демократије под надзором међународних институција“, којим би се из Србије дефинитивно одстранило Косово, чиме би се она *де-косовизовала* (на хрватском „декосовизирала“). Прекаљени познавалац преког српског менталитета, Месић је ипак пре мислио на нешто друго – наиме на *одсецање главе великосрпском шовинизму*, елиминацији онога што Србе, општеприхваћено, чини непредвидљивим, агресивним и опасним. „Декосовизација“ се, дакле, односи на чупање *Косовског мита*.

из груди сваког појединачног Србина, и усађивање на његовом месту, вероватно, толеранције према мањинским заједницама и љубави према демократији и људским правима, која му сада толико недостаје.

Декосовизација

је просто

денацификација

прилагођена бићу српског народа, које Месић, као последњи Председник предсједништва утопијског југословенског раја, разореног управо махнитањем повампириених српских „косовских страсти“, зна далеко боље од неискусних лустратора из Брисела и Вашингтона. Управо зато хрватски председник представља својеврсну икону међу „поштенom интелигенцијом“ (друге) Србије – далеко више од сада већ пензионисаног премијера Санадера, који је, за разлику од овог, избегавао да источним комшијама читава буквицу, док је по српском народу пљувао искључиво „за интерну употребу“, приликом различитих „бојовничких обљетница“ и „благдана домовинске захвалности“.

Слушаоци Месићевог предавања из Србије, вероватно зато што још нису „декосовизирани“, са негодовањем су напустили предавање, сматрајући оно што су чули неумесним и дипломатски крајње непристојним мешањем у унутрашња питања суверене државе. Они који су остали, могли су, ипак, научити бар две ствари. Прво, „суверених држава“ и „унутрашњих питања“ унутар новог светског и европског поретка одавно нема, и само је питање када ће свако од њих да се суочи са „неким својим Месићем“, који ће позивати на неопходне „декаталонизације“, „дефламанизације“ или „детиролизације“, а самом председнику поручити, управо тоном којим се он обраћао Борису Тадићу, да је Хрватима крајње време да се „деистризују“, „дебарањизују“ или „дедалматинизују“. Новим кованицама никада краја, таква су времена дошла...

Али други, још важнији наук, није политички, већ пов(и)јесни – а то је да „стара политичка љубав заборавља нема“. Положај последњег Председника предсједништва оне дивне, мултикултуралне, мултиетничке и толерантне (Титове) Југославије, уништене великосрпским агресором, прогања Месића као судбина. За њега нема „унутрашњих питања“ Србије или БиХ, не зато што га је понео демократизаторски мандат који су му доделили Американци када су '95. решили његов унутрашњи проблем спољашњег српског непријатеља, већ зато што он себе види као носиоца континуитета политичког ауторитета ЦК и Председништва. Као лучоноши југославенског јединства, Месићу су границе лијепе му домовине, после свега, ипак, претесне.